

NAŠI RAZGOVORI

Luscinius:

POMLAD.

Je starček grbasti odšel
in solnček topli že prispel,
je zimo hudo prepodil
ter si deželo osvojil.

Je solnček drevje obudil,
le brast še se je zamudil,
a tudi tega ne pusti
in ga v življenje obudi.

Tam v loki šmarnice cveto
in Majniški čast peva jo.
Ves svet je s cvetjem že obdan.
Oh, kak je božji stvor krasan...

O »Siroti Dorici« ne morem nič povedati, ker je ne pošlješ. Veš »stvor« pa res ni pesniško!

Amicus:

—SIJTE MI, ZVEZDICE!

Sonce zahaja,
že se mrači;
mesec tam vstaja,
zvezde budi.

Nočejo vstati
zvezde zlaté,
dokler se zláti
sonce z goré.

Sonce se skrije
tja za goró,
prva zasije
zvezda svetló.

Prva pogleda
doli z neba
zvezda večerna,
najbolj svetlá.

Kmalu prikaže
se jih za njo
gor na oboku
tisočkrat sto.

Svetijo milo
dol na vasi,
trge in mesta
bednih ljudi.

Z zemlje nesrečne
mного oko
nanje ozre se:
pot mu kažó.

Duša pa sveta
spomni Njegá
se, ki jih vstvaril
vrh je neba.

SAJ MIDVA BRATCA SVA!

Na nebu sijejo zvezdice,
se z njimi Jezušček igra:
Prižiga jih, ugaša jih,
blesteče meče prek neba.

Na zemlji pa otrok nedolžen
zvezdic teh svetlih zaželi:
»Bom dal jih v dar najboljši vseh,
predragi svoji mami.«

Prinesel zvezdo najkrasnejšo
je dečku Jezus malemu.
Izpolnil radostno željó
otroku je nedolžnemu.

Vesel je deček vzel zvezdico,
Mariji na oltar jo del:
»Marija, moja mamica!«
Je dečka Jezušček objel:

»Saj eno mamico imava;
otroka njena sva oba,
Marijo, Mamo, ljubiva;
pač torej midva brateca sva!«